

Δεσποινίς Ἑλένη ἔκοπτε, ἢ ἐκέντα διὰ τῆς βελόνης τὸ ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας ὀλοκλήρους ὥρας κρατούμενον ἐργόχειρον. — Τὴν τρίτην τὰ αὐτὰ σχεδὸν συνέβαινον μετὰ νεανίου εὐλαβοῦς καὶ καλοῦ νοικοκύρη διερχομένου ἐκεῖθεν καὶ πορευομένου εἰς τὸ ἀντικρυ παντοπωλεῖον, ἵνα προμνηθευθῇ τὰ τῆς νηστείας διὰ τὴν τετάρτην. Νῦν μὲν ὁ νεανίας ἐλησμόνει τὰς ἐλαίας καὶ ἠναγκάζετο νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ παντοπωλεῖον, νῦν δ' ἐλησμόνει τὸ ἔλαιον, τὸν χαλδᾶν κτλ. Ὁ δὲ παντοπώλης ἔλεγε: Βλέπεις, Κύριε Μιμήκο, τί ὠραῖον χαβιάρη πωλῶ; Ὁ Μιμήκος ἐπλησίαζε νὰ ἐξετάσῃ τὴν ποιότητα τοῦ ἐπαινουμένου χαβιαρίου καὶ πολυλάκις ἔπιπτεν ἐντὸς βαρελλίου σαρδελλῶν, διότι οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἄλλου ἦσαν ἐστραμμένοι. — Τὴν τετάρτην ἄλλος διεδέχετο τὸν Μιμήκον· ἦτο οὗτος ἄεργος καθημερινῶς, κληρονόμος ἀρκετῆς τοῦ πατρὸς του περιουσίας καὶ ἔφορος μικρᾶς τινος σχολῆς ὀλίγον κατωτέρω τῆς οἰκίας τοῦ Παραδοπίστη· κατὰ χρέος λοιπὸν ἐπεσκέπτετο πᾶσαν τετάρτην τὴν σχολὴν, ἐπέδλεπε πρὸ πάντων τὰ παράθυρα, τὰς θύρας καὶ τὴν ἐξωτερικὴν κατάστασιν τῆς σχολῆς, διότι οὕτω ἐπέδλεπε καὶ τὰ ἐν τῷ ἐξώστῃ συμβαίνοντα. — Ἡ πέμπτη ἦτο ἡμέρα μαθητοῦ τινος τῆς Γαλλικῆς τῶν Ἀδελφῶν σχολῆς (École des freres) ἣτις ἐορτάζει τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ὁ μαθητὴς οὗτος ἐκάθητο ἄνω τοῦ παντοπωλείου, ἀπέναντι τῆς οἰκίας τῆς Ἑλένης, ὥστε διήρχετο καλῶς τὴν ὥραν, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι συχνὰ ἐπεσκέπτετο αὐτὸν καὶ διδάσκαλός τού τις νέος ἱερεὺς δυτικὸς, ἐπὶ τῇ προφάσει μὲν ὅτι... ἐπετῆρει τὸν πεφιλημένον ἐπιμελῇ αὐτοῦ

μαθητὴν, κυρίως ὁμῶς διὰ νὰ ῥίψῃ τὸ βλέμμα εἰς τὸν ἐξώστην καὶ νὰ εὐχηθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ πληθύνσεως τῶν πρὸς αὐτὸν αἰσθημάτων τῆς Ἑλένης ἢ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λατρευτῶν. — Τὴν παρασκευὴν ἡ Κυρία Ἑλένη ἀπὸ πρωῒας ἐπερίμενε νέον εἰς Τουρκικὴν διατελοῦντα ὑπηρεσίαν καὶ σχολάζοντα ἐπίσης τὴν ἡμέραν ἐκείνην. — Τέλος, τὸ σάββατον ἀφιέρωνεν ἀπὸ πρωῒας μέχρι ἐσπέρας εἰς τὴν προετοιμασίαν τῶν διὰ τὴν ἐπαύριον πολυτελῶν αὐτῆς ἐνδυμάτων. Ὡστε ἐπειδὴ, ὡς δῆλον ἐγένεν ἡδὴ, αἱ ἡμέραι τῆς ἐβδομάδος δὲν ἐξήρκουν καλῶς νὰ διανεμηθῶσι μετὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν φίλων, ἠναγκάζετο ἡ εὐειδὴς νεᾶνις νὰ προσδιορίσῃ δι' ἄλλους πάλιν καὶ . . . τὰς νύκτας, (πάντοτε ὁμῶς κυγκλίδες κατηρχμέναι ὑπῆρχον εἰς τὸ ἐν τῷ ἰσογείῳ πατώματι παράθυρον). Ἐκτὸς τούτου, ἐπειδὴ πάλιν ὁ καιρὸς δὲν ἐξήρκει καὶ κατὰ τὸ ῥητὸν τοῦ φιλοσόφου: Χρόνου μᾶλλον ἐνδεεῖς ἐσμέν: διὰ τοῦτο προσδιορίσθη εἰς ἄλλους τὸ θέατρον ὡς τόπος συναντήσεως, εἰς ἄλλους ἡ ἐκκλησία, εἰς ἄλλους ὁ περίπατος, εἰς ἄλλους . . . Ἐπαρόνθην πλέον· προτιμῶ νὰ μετρήσω τοὺς ἐν τῷ κοιτῶνί μου κώνωπας, ἢ μᾶλλον τοὺς μὴ πληρώνοντας τὴν συνδρομὴν των εἰς τὸν Ἰλισσόν.

III

Τοιοῦτος ἦτο ὁ Κύριος Παραδοπίστης, τοιαύτη ἡ σύζυγός του Κυρία Ἀννίκα, τοιαύτη ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἑλένης. Ἀμήν.

ΙΩ. ΚΑΜ.

ΓΡΙΦΟΣ.

